

28. 6. 2018

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Účinky rozhodnutí o úpadku - přerušují se účastnické spory o peněžité plnění vedené před Českým telekomunikačním úřadem?

Jak se podává z ustanovení § 140a odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) (dále jen „InsZ“), rozhodnutím o úpadku se přerušují soudní a rozhodčí řízení o pohledávkách a jiných právech týkajících se majetkové podstaty, které mají být v insolvenčním řízení uplatněny přihláškou, nebo na které se v insolvenčním řízení pohlíží jako na přihlášené, anebo o pohledávkách, které se v insolvenčním řízení neuspokojují (§ 170). Není-li dále stanoveno jinak, v těchto řízeních nelze pokračovat po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku.

Logikou věci je totiž dáno (a toto rovněž ukazuje praxe), že tam, kde je sanační způsob řešení úpadku dlužníka úspěšný, nemá další vedení vedlejších sporů valného smyslu, neboť pouze zatěžuje majetkovou podstatu při vedení takových sporů dalšími náklady. Naproti tomu však ustanovení § 140d odst. 1 InsZ normuje, že jiná řízení než **soudní a rozhodčí řízení** se rozhodnutím o úpadku **nepřerušují** a lze je nově zahájit i v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku; v těchto řízeních však po dobu, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku, nelze rozhodnout o náhradě škody nebo jiné újmy.

Sporná otázka v tomto případě spočívá v tom, zda lze toliko z povahy řízení založené tím kterým procesním předpisem, jenž vedení takového řízení upravuje, usuzovat ve prospěch závěru nastíněného zákonodárcem, a sice že zjištěním úpadku se přerušují pouze řízení soudní či rozhodčí (a nikoli řízení správní). Přistoupili-li bychom na takový závěr, jenž je promítnut do textu ustanovení § 140d odst. 1 InsZ, pak by platilo, že veškerá správní řízení, tedy i ta, jejichž předmětem je rozhodování o peněžitém nároku, se rozhodnutím o úpadku nepřerušují a lze je nově zahájit i v době, po kterou trvají účinky rozhodnutí o úpadku. V posuzovaném případě by se tak rozhodnutím o úpadku např. nepřerušovala správní řízení o nároku věřitele na zaplacení dlužných cen za poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, jež jsou vedena na základě návrhu u Českého telekomunikačního úřadu.

S tímto závěrem nesouhlasíme, neboť máme za to, že jeho aplikace by byla v rozporu s pravidly, vůdčími zásadami a principy insolvenčního řízení, jakož i obecnými východisky, na nichž samotné insolvenční řízení spočívá. Jsme totiž toho názoru, že na správní řízení sporné, jehož předmětem je spor o povinnost k peněžitému plnění, se vztahují účinky ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, dle kterého platí, že se zahájením insolvenčního řízení se spojují mj. tyto účinky: *pohledávky a jiná práva týkající se majetkové podstaty nemohou být uplatněny žalobou, lze-li je uplatnit přihláškou, (...)*. Máme tak za to, že rozhodnutím o úpadku se taková správní řízení ve smyslu § 140a insolvenčního zákona přerušují.

Bylo by totiž zcela proti smyslu insolvenčního řízení, pokud by správní řízení, jehož předmětem je spor o povinnost k peněžitému plnění, tedy o pohledávku majetkové povahy, bylo zvláště z režimu insolvenčního řízení vyňato a pokud by se na něj nevztahovaly účinky ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona. Pod pojem žaloby je v tomto případě dle našeho soudu nutné subsumovat rovněž i *návrh na zahájení správního řízení*, jehož předmětem je spor o povinnost k peněžitému plnění, když toto řízení je řízením sporným a (až na jisté výjimky) vykazuje veškeré znaky řízení nalézacího (soudního či rozhodčího, s nimiž insolvenční zákon tyto účinky spojuje).

Výše uvedený závěr je založen na dvou argumentech.

První argument vychází z pojetí insolvenčního řízení jako řízení jednotného. To se projevuje tím, že úkolem insolvenčního soudu v první fázi insolvenčního řízení je nejprve rozhodnout, zda je dlužník v úpadku; je-li tomu tak, vydá soud rozhodnutí o úpadku, a poté rozhodne o vhodném způsobu řešení tohoto úpadku (konkursem, reorganizací, oddlužením). Jak se podává z důvodové zprávy k insolvenčnímu zákonu, jedním ze základních principů úpadkového práva tak je, že odnímá věřitelům právo individuálního vymáhání pohledávek a nahrazuje jej řízením kolektivním, ve kterém mají věřitelé se zásadně stejným nebo obdobným postavením rovné možnosti. Věřitelé jsou nadto povinni zdržet se jednání, které směřuje k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to připouští insolvenční zákon. Insolvenční zákon na druhé straně poskytuje věřitelům právo podílet se na rozhodování, jakým způsobem bude řešen úpadek dlužníka a jak má být s jeho majetkem naloženo.

Z důvodové zprávy k novele č. [294/2013](#) Sb., jež do InsZ vtělila mj. ustanovení § 140d (dále jen „**Novela**“), pak vyplývá závěr, že podstatou a smyslem Novely je mj. postihnout situaci, kdy budou během trvání insolvenčního řízení, zejména pak po zjištění úpadku dlužníka, vznikat nové pohledávky majetkové povahy za dlužníkem, a tyto budou uspokojovány individuálně (namísto v rámci insolvenčního řízení), čímž by došlo k popření zásady rovných možností věřitelů, na níž insolvenční řízení spočívá a jež je vyjádřena ustanovením § 5 insolvenčního zákona.

Druhý argument pak vychází ze samotného pojetí sporného správního řízení vedeného před Českým telekomunikačním úřadem. Český telekomunikační úřad (dále jen „**Úřad**“) rozhoduje spory dle ustanovení § 108 odst. 1) písm. g) zákona č. [127/2005](#) Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZEK**“).

Úřad tak na základě ZEK a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. 3. 2002, o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací rozhoduje spory:

- a) mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 127 ZEK);
- b) účastnické spory, tedy spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé (§ 129 ZEK).

Specifikum výše uvedených typů sporů však spočívá v tom, že ačkoli je řízení, v rámci něhož je takový spor veden, řízením správním, jedná se ve své podstatě o standardní sporné řízení nalézací, jehož předmětem je rozhodování o oprávněnosti toho kterého nároku navrhovatele vůči odpůrci.

V uvedeném případě se tak jedná o zcela obvyklý závazek soukromého práva, o kterém civilní soudy (mimo ČR[1]) pravidelně rozhodují.

Lze tak dovodit, že úmyslem zákonodárce nebylo ze systematického a jednotného řešení úpadku dlužníka vyloučit ty pohledávky věřitelů, o jejichž existenci a oprávněnosti má pravomoc rozhodovat z výše uvedených důvodů toliko Úřad[2]. Proto nás i tento aspekt výkladu vede k závěru, že fakt, že

tyto pohledávky musí být ze zákona uplatňovány pouze v rámci správního řízení, by neměl mít v posuzované věci vliv na jejich následné uplatňování v řízení insolvenčním, a to tak, že by se na tato správní řízení nevztahovaly účinky dle ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 140a a násl. insolvenčního zákona.

Z výše vyložených důvodů máme tedy za to, že rozhodnutím o úpadku se přerušují účastnické spory o peněžitá plnění vedené před Českým telekomunikačním úřadem.

Mgr. Matyáš Moska,
advokátní koncipient

[ARROWS advokátní kancelář, s.r.o.](#)

V Jámě 699/1
110 00 Praha 1

Tel.: + 420 605 006 807
e-mail: moska@arws.cz

[1] V tomto ohledu třeba uvést, že Český telekomunikační úřad je jediný národní regulační orgán, který se rozhodováním sporů o neuhrazená vyúčtování zabývá. Regulační orgány ostatních členských států EU se v tomto omezují pouze na rozhodování sporů v otázkách ochrany spotřebitele, jak předpokládá čl. 34 směrnice o univerzální službě (tj. spotřebitel je iniciátorem sporu zejména o kvalitu služby a plnění podmínek jejího poskytování), které ale nejsou součástí výše vymezeného okruhu sporů, a na specifické spory (§ 127 zákona o elektronických komunikacích) mezi podnikateli, jak předpokládá čl. 20 rámcové směrnice.

[2] Jak vyplývá z analýzy vypracované Ministerstvem průmyslu a obchodu, jež se zabývá vývojem a současnou situací rozhodování účastnických sporů o peněžitá plnění za služby elektronických komunikací, skutečnost, že je předmětná agenda rozhodována Úřadem, vychází z historického vývoje a poměrů panujících ve společnosti před rokem 1989 (neexistence podnikatelského prostředí apod.), nikoli „tradicí“, jak je někdy mylně uváděno. Úřad, jakož i Ministerstvo informatiky coby předchozí gestor zákona o elektronických komunikacích, se již dříve a opakovaně snažily, aby byl současný nežádoucí stav narovnan a rozhodování těchto sporů spadalo do režimu soudního rozhodování stejně jako jiné soukromoprávní spory o povinnosti k peněžitému plnění. [online]. [cit. 2018-05-31].
Dostupné z: <https://www.mpo.cz/assets/dokumenty/52719/60021/632056/priloha001.docx>

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Byznys a paragrafy, díl 32.: Konkurenční doložka](#)
- [Skryté ujednání v realitní smlouvě - zbytečná hra na schovávanou](#)
- [Odpovědnost člena voleného orgánu dle § 159 OZ a vymezení škody způsobené právnické osobě](#)
- [Vnosy do společného jmění manželů a jejich valorizace v aktuální judikatuře Nejvyššího soudu](#)

a Ústavního soudu

- Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí
- Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026
- Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky (EU): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí
- Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu
- Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu
- Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?
- Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše